

HENRICH H. HUBERT

ZIMA MŔTVÝCH

HENRICH H. HUBERT
ZIMA MŔTVYCH

© HYDRA 2020

Obálka a ilustrácie: G. Vangarrett

Vydavateľstvo Hydra

Vydal: HJC projekt, s.r.o.
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava

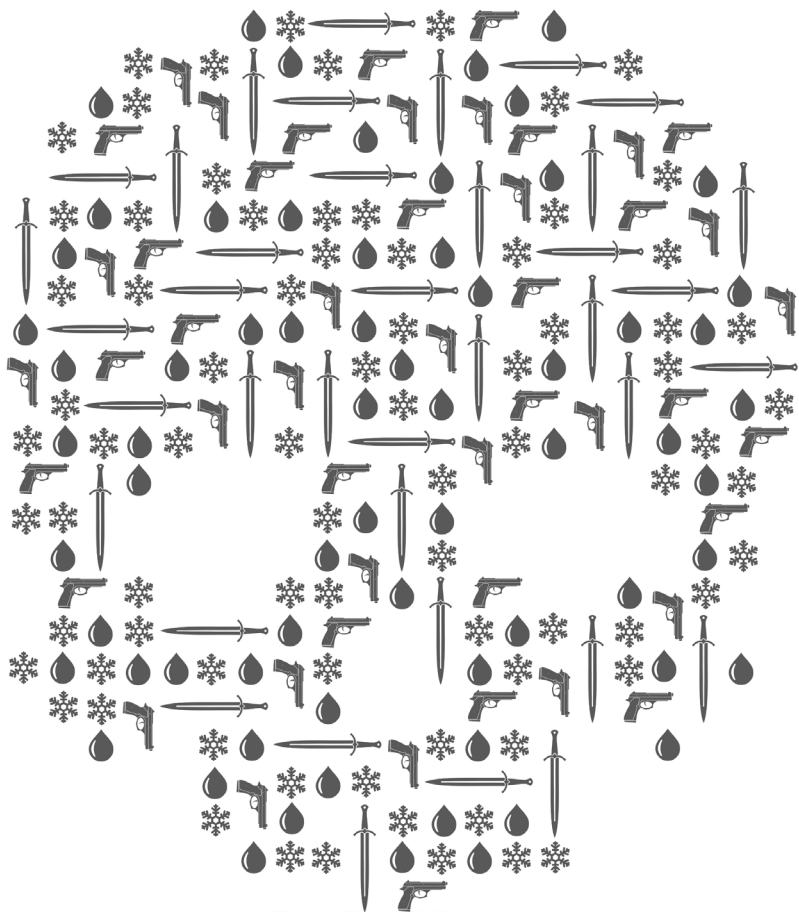
www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

41. publikácia, prvé vydanie 2020

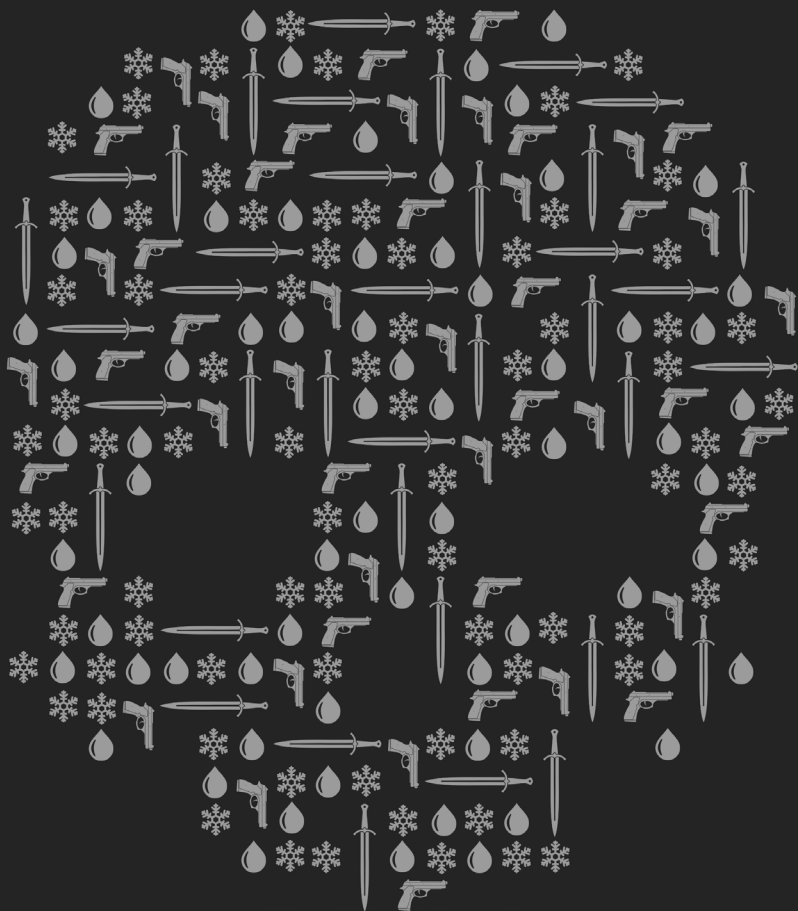
ISBN 978-80-89968-21-3

Venované Petrovi „Filmošovi“ Čermákovi.

Z I M A
M R T V Y C H

Z I M A
M R T V Y C H

PEZINOK - SÍDLISKO JUH

06.01.2020

Zima za oknami preradila na vyšší stupeň. Snehom obsypané cesty čakali na soľný nálev a odhŕňače. Chlad zvonku sa nekompromisne predieral cez škáry popraskaných okených rámov a nahlodával slabučké zvyšky tepla, ktoré do bytu prenikali stenami od susedov. Aj napriek pokročilému ročnému obdobiu ostávali radiátory studené. Rado bol rád, že funguje aspoň elektrina, hoci zásoba žiariviek zmizla ešte niea kedy počas jesene. Občas sa mu podarilo nenápadne ukradnúť si jeden, pri úrodnejšom zbere aj dva kusy svetidiel z chodby. Domovník ho síce podozrieval, ale nemal dôkaz. Škoda len, že si na nich nemohol zohriať vodu alebo aspoň ruky. Zatočené špirály boli mŕtve rovnako ako svetlo, ktoré vydávali.

To bol jeden z ďalších problémov, teplá voda. Ani si nespomínal, kedy sa naposledy osprchoval. No v podstate to bolo jedno. Žil iba pre seba a na ostatných sa mohol vysrať.

Aký požičaj, taký vrát! bolo jeho porekadlo, nazbierané rokmi skúseností. Nech smrdí, nech ho zima striasa, nevzdá sa. Aj keď občas nostalgicky spomínal na časy *predtým*, pred asi tisíc-kou rokov, na dobu tepla, lásky a porozumenia. *Pche!*

Jeho hodnotenie sveta s anarchistickým prístupom ho prinútilo k činom mimo paragrafov. Vždy bol taký. Neprechádzal prerodom od dobrého chlapca k spodine. Bol pádom nasiaknutý ako pľúca cigaretovým dymom. Nehral sa na neviniatko. Konal podľa vlastného uváženia. Krádeže, vlámačky, bitky, výtržníctvo tvorili jeho denný program. Časom sa musel trochu stiahnuť, lebo okolie už poznalo jeho spôsoby. Nálepka, akoby pritlačená na čelo, hlásala, kto je záporný hrdina. Keď

sa niečo prihodilo, zmizlo, zlomilo, prsty ukazovali jediným smerom. Tým jeho. Preto musel od veľkých vlámačiek skĺznuť k lúpežiam, nakoniec mu ostali iba drobné krádeže. A tie bohvieako nevynášali. Peniaze utržené lepkavými prstami bol zrazu nútený nahradiť iným spôsobom. Napokon ani veľmi nepresadal z jedného rozbehnutého vlaku do druhého. Dílovanie drog mu do života prinieslo zvláštne tajomno. Už žiadne násilnosti. Stačilo postávať v tieni, vymieňať tovar za obeživo.

Omamné látky mali vlastnosti lepidla. Stačilo ich naniest raz a nedalo sa ich striasť. Bolo otázkou času, kedy sa z dílera stane pravidelný odberateľ. Začiatky mu prinášali nádherné farebné kúzla. Svet sa krútil, vtáky nôtili a bolesť sa menila na požehnanie. Lenže časom aj najkrajšie omámenie vyrchalo. Drogy strácali silu opojiť jeho myseľ. Hneval sa, zúrilo, šalel. To všetko vyústilo do činu, ktorý ho znova zatlačil o kus nižšie do priepasti.

Naďalej sa venoval zákazníkom, naďalej popritom ničil vlastné žily. A skúšal, čím by zvýšil účinok omamných látok. Experimentoval. Menšie laboratórium si zriadil priamo vo svojej kuchyni. Varil, ochutnával, testoval. Zemeguľa s celým vesmírom sa vcucli do drobnej škatuľky, do pokladnice. Peniaze sa kotúľali. On ich obratom vymieňal za nové, nepoznané látky. Testoval jedy, toxíny, chemikálie, čaje, byliny, koreničky. Nič neušlo jeho dychtivému záujmu. Výskumom premárnil priveľa času a ešte viac svojej hotovosti. Skončil utopený v dlhoch, na pokraji biedy, ako vrchol úbohosti.

Veď čo môže byť horšie než prežiť Vianoce v chlade, bez teplej vody a bez životabudiča? Na jeho rozlámanom stolíku sa krivo nakláňal vyschnutý pahýľ palmy, ovešaný nakradnutými ozdobami z cudzieho stromčeka. Tentoraz dal namiesto žiaroviek prednosť pestrým svetielkam z plastu. Blikalo každé tretie, romantickej idylke to však krásu neuberalo. Falošná ilúzia štedrých sviatkov s ním ostávala aj po mesačnom sklze. Rado s pohrdaním ignoroval postup v kalendári, lebo iba

v budúcnosti sa dala utopiť jeho minulosť. Skoro cítil závan svojho víťazstva. Len sa natiahnuť a pevne ho stisnúť. Veril, že potom to bude on, kto zastaví všetky prívody vody a tepla, kto stiahne plyn späť do zeme a skratuje ističe. *Už čoskoro.*

Jeho diamantová dávka dávno olizovala tepny hladných poddaných.

Zazvonil zvonček, sprevádzalo ho dotieravé búchanie na dvere, ktoré rezonovalo celým bytom. To Rada vytrhlo zo zamyslenia. Preľaknutý vyskočil z rozpadávajúceho sa, no dobre vysedeného kresla a dúfal, že za dverami je ten, koho dva nekonečné týždne vyčkával. Žiadna polícia, sociálni pracovníci ani neodbytný vyberač nájomného. Musel sa pousmiať pri tej poslednej predstave. Nezaplatí a nezaplatí!

Cez neosvetlenú obývačku sa rozbehol k dverám, zakopol o stolík a zhodil karikatúru vianočného stromčeka. Zakľal, cez deravú ponožku si pošúchal palec. Na zemi sa váľali plastové úlomky dekoračných ozdôb. V jeho smiechu sa objavil smútok z poznania, že sa nič viac nevráti do starých koľají. Dokonca ani vianočné ozdoby, krásne ručne maľované gule zo skla, plechoví Mikuláši, anjeli a drevené hviezdice. Ostanú iba v múzeách ako prežité exponáty.

Konečne sa vzchopil a pristúpil k dverám. Lutoval, že na nich kedysi rozbil priezor. V záchvate nálad ho z vnútornej strany vysekal s polovicou lepenky. Diera sa skrývala pod nánosom lepiacej pásky, a ani sám netušil čoho všetkého ešte. Opretý o zárubňu načúval zvukom chodby, ktoré by mohli prezradiť viac informácií o vytrvalom dobyvateľovi. Chytil chladnú bezpečnostnú reťaz a čakal.

„Kto je to?“ spýtal sa.

„To som ja, ty debil, otváraj!“ spoza lepenky sa ozval známy hlas.

„Máš to, Peťo?!“ Rado sa zachvel, nešikovne trasľavými prstami skladajúc retiazku zo zámku.

„Nie, nemám, ty... Otváraj už!“ potichu zašepkal Peter cez

poodchýlené dvere a nasilu krotil svoju zúrivosť.

„Čo si taký nervózny?! Upokoj sa!“ Rado ani nestihol poriadne otvoriť a do stuchnutej predizby sa mu vtláčil návštevník. Domáceho naschvál drgol do ramena, akoby si tým hodlal uľaviť. Krátko nato striasol zo seba ťažký premočený kabát a hodil ho na kreslo.

„Ako sa mám upokojiť, keď vonku znova sneží a ja som premrznutý ako vianočný kapor na balkóne?! Navyše mám v päťach fízlov! A ty, frajer, mi otvoríš až na dvadsiate zazvonenie! Takže ma neser!“ skríkol Peťo.

„Jebe ti? Dovedieš mi fízlov rovno do obývačky?! Radšej si sem vôbec nemal liezť! Čo teraz urobíme?“ Rado začal znova ľutovať, že má rozmlátené dvere aj všetko, čo sa za nimi ukrýva. Behal pohľadom dookola, akoby hľadal skrýšu veľkosti myšacej diery. Stačilo by čokoľvek, len si udržať dištanc pred svojím síce teplým, no nedobrovoľným väzením.

„Nemaj boja! Striasol som ich v tých vašich prítulných pivniciach. Poviem ti, že v tomto pajzli by som nebýval ani za cent!“

„Ha, lenže ja tu bývam zadarmo!“ zaškľabil sa Rado.

„No, príliš nevyskakuj, že zadarmo. Lebo platiť sa musí aj za takýto pajzel. Dávam ti tak týždeň, než ťa vyhodia do *pekného slnečného* počasia!“

„Dobre, dobre, kašli na to! Naval, čo mi nesieš, meškáš dva týždne!“ obrátil dlaň a čakal ako žobrák na almužnu.

„Vravel som ti, že nič nemám! Si hluchý?!“

„Myslel som si, že si robíš srandu! Ja to vážne potrebujem, daj mi to!“ prosíkal Rado. „Už nemám skoro nič! Musím niečo nové namiešať, dajaký sladučký elixír. Ha-ha!“ jeho smiech sa podobal skôr zúfalstvu než radosti. „Poď, ukážem ti! Zohnal som z laboroky nejaké organické mutačné vzorky a jeden krmič zo ZOO pre mňa šlohol hadí jed. Problém je v tom, že netuším, z akého hada. No, nevadí, určite bude fungovať. Vieš, aká to bude pecka? Vystrelí nás to až na mesiac! Budeš mať u mňa pár vzoriek zadarmo. Tak ma nenaťahuj a daj mi to!“

„Ty si asi vážne ohluchol. Ja pre teba nič NEMÁM a už ani nikdy mať nebudem! Nechal som to, je koniec! Som čistý. Aj ty to dokážeš. Pomôžem ti!“ sľuboval Peťo.

„Poď do kuchyne, lebo tu má každá stena uši!“ Rado chytil Peťa za vlhký rukáv svetra a ťahal ho za sebou. „Takže, o čom to stále melieš?! Tebe asi, kurva, preskočilo! Ja mám posratý abstrák, aký som v živote nezažil a ty mi tu ponúkaš očistný stav ducha a tela? Daj mi, kurva, môj požehnaný biely prášok!“ zvyšoval hlas a neprestával držať Peťa za rukáv.

„Upokoj hormóny, to prejde! Uvidíš, pomôžem ti. Len tomu daj šancu. Na mňa to bolo priveľa. Nemôžem do konca života predávať také svinstvo a aj si ho šľahať. To nie je život. Som čistý. Aj ty raz budeš, ver mi! Začiatky sú najhoršie, ale potom...“

„Čo potom? Budem znova slušný chlapec s kravatou, ktorý sa hrá na piesočku a zdraví staré mamy? Tieto debiliny som si vyhodil z hlavy už v materskej škôlke. Musíš mi zohnať matroš, a hneď! Nevydržím bez neho ani sekundu! Chápeš? Som tak blízko, bude to šupa! Vymyslel som novú zmes, a ak to vyjde, a tomu ver, že to vyjde, budú z nás králi zasypaní zlatom. Zohnal som všetko potrebné, tak mi tu netrep pičoviny, že si skončil!“

Pomaly, avšak v narastajúcich intervaloch, mu krčce sťahovali svalstvo. Studený pot ho chladil na rozpálenej pokožke a z krvavých kalných očí mu vytekali slzy. Vedel, že potrebuje dávku, a keď ju nedostane, skončí zle, veľmi zle.

„Pusti mi ten rukáv! Vidiš, čo to s tebou porobilo?! Ja viac nehodlám padnúť späť! Skončil som. Potrebujem žiť normálny život. Teda, chcel by som to aspoň skúsiť,“ presviedčal ho Peter, zatiaľ čo sa snažil vytrhnúť si rukáv z jeho pevného zovretia. „Pusti ma, šibe ti?!“

„Takže ty chceš nový život? Peknú manželku, párik panghar-tov a domček v préríi? To by sa ti páčilo? Vďaka?! Najprv ma zatiahneš do tohto svinstva a teraz je z teba svätušár? Hovno! Tvoj život akurát skončil!“ oslobodil špinavý nôž od plesnivého

chleba a pichol. Bolo to ľahké. Presne ako vo filmoch. Vytiahol nôž z brucha svojho bývalého kamaráta a sledoval prameň hustej krvi stekajúci po čepeli cez rukoväť až na jeho prsty. Pocítil pritom príjemné teplé splynutie. Myslel si, že ho o chvíľu zadusí prívál hrôzy, no namiesto toho v ňom vybuchlo nadšenie.

To je slasť! zaradoval sa a nôž znova vrazil do Peťovho brucha.

Ten, prekvapený z toho, čo sa práve udialo, nedokázal zadržať bolesť, ktorá ho zaplavila. Nezvládol pohnúť ani prstom, a ako primrazený zísal na skrvený nôž, miznúci a znova sa objavujúci v jeho útrobach. Rany boli hlboké.

Toto všetko je určite len ďalší prelud po prekonanom abstáku, pomyslel si a klesol na kolená.

Rado ho stále voľnou pažou držal za rukáv a šialenými očami ho pozoroval. Vzal právo do svojich rúk a zistil, že mu v nich sedí dobre, pevne ho držal v dlaniach. V podstate urobil službu spoločnosti. Tolkokrát o tom počul, až teraz konečne pochopil význam tých slov. Zdvihol ruku *zákona* do výšky k poslednému výpadu a švihol. Nôž opísal oblúk, so škripotom vnikol cez mokré vlasy do lebky. Rado sa ho druhou rukou pokúsil ešte zatlačiť až po rukoväť, no zlomil sa. *Škoda*, pomyslel si a zrútil sa vedľa svojho stále krvácajúceho mŕtveho spoločníka. Omdlel.

Prebral ho chlad, ktorý stúpал z porozbývanej dlažby v kuchyni. Aj napriek tomu, že bol zabalený do dvoch svetrov a vesty, celé jeho telo striasali vlny mrazu a sťahovali jeho skrehnuté svaly. Nemotorne sa posadil, oprel sa o zvyšky roztrepanej kuchynskej linky. Z úst mu vychádzali obláčiky pary a zrážali sa do kvapiek na jeho strnisku. Skalený zrak mu nedovolil zaostriť. Iba vtieravý blikot neónu si našiel cestu do jeho citlivej sietnice. Rozpíty svet sa pred ním zakrútil, čo ho prinútilo vyt

vrátiť posledné zvyšky jedla, ktoré jeho žalúdok nestihol stráviť. Nebolo toho veľa, no aj to stačilo na privolanie ďalšieho zúriviého ho abstáku. Zaklonil hlavu do otvoru po vypadnutých dverách. Hlbokými nádychmi sa pokúšal nasat' aj kúsok svojej stratenej vôle. Do nosa ho udrel silný zápach moču. Siahol si do rozkroku a v dlani zacítil vlhkosť.

„Do riti, to snáď nie!“ zašepkal, ale naďalej nechával hlavu zaklonenú a so zavretými viečkami čakal na spásu.

Keď po dlhých minútach strávených v temnote našiel štipku odhodlania, otvoril oči a pohľadom prebehol rozhádzanú kui chyňu. Stolička bez jednej nohy sa opierala o stenu, na podlahe bolo pár rozbitých a vytrhnutých dlaždíc, steny masťné, špinavé. Všetko sedelo. Až na pokrivené telo ležiace v zaschnutej čiernej krvi.

Zrazu sa mu odkiaľsi vynorili spomienky na šialený sen. Musel to byť sen! Nemohol predsa zabiť svojho najlepšieho a možno jediného kamaráta a hlavného dodávateľa rajského prášku!

„Kurva, Peťo! Peťo, to nie!“ skríkol. Pociťoval odpor k dotyku s tou rozsekanou zmesou na zemi. Preto len jemne kopol mŕtvolu do ramena v klamlivej nádeji, že prejaví dajaké známky života.

Peťova hlava sa zahojdala a obrátila tvárou k Radovi. Ten zvraskol, no neodvrátil pohľad od sklených očí stočených dohora, akoby smerom k poslednej rane. Až teraz si Rado všimol plát ocele trčiaci z temena priateľovej hlavy. Pomaly mu svitlo a zlý sen sa zmenil na skutočnosť. Znovu ho naplo. Ibaže okrem slín a žalúdočnej kyseliny zo seba nič nedostal.

Ako dlho tam musia spolu ležať? Mŕtve telo podstlané vlastnou krvou dávno vychladlo. Rado nedokázal odhadnúť čas. Uvedomil si, že ani cez stiahnuté rolety a dekami prikrýté okná nepresvitá žiadne svetlo. *Možno je ešte stále tá istá noc.* Alebo sa zobudil do ďalšej? Neznášal toto obdobie, kratučké záblesky dňa umierajúce v nekonečných mrazivých nociach.

Pokúsil sa postaviť, zoslabnuté telo mu však odmietlo poslušnosť. Túžil čo najrýchlejšie vypadnúť z kuchyne, od zapáe chajúcej mŕtvol. Túžil vypadnúť z toho sveta.

Prevrátil sa na brucho a pomaly, ako ranený vojak, sa plazil *mínovým polom*. Nezvládol však vykľučkovať z nastraženej pasce, a tak za sebou ťahal šmuhu od zaschnutej krvi. Ako sa predieral po chladných dlaždiciach, dohnalo ho potláčané vedomie. Odniekaľ k nemu prenikli spomienky na jeho hnev, aj na debilné reči toho zradcu a hlavne na neutíchajúci absták. *Áno, zaslúžil si to, ten bastard, tak nech zhnije!* On potreboval svoju dávku k životu a ten zdochliak mu kázal o čistote tela a ducha, pomyslel si a vzápätí ho zachvátil čerstvý príval nového utrpenia. Viac to nevydrží, pokiaľ si niečo nepichne. Čokoľvek! Len aby to trápenie prestalo.

Vyžmýkal zo seba posledné zvyšky síl a zamieril k malej chladničke do obývačky. Bola to jediná vzácna vec v tom pajzve li a stále funkčná. V jej mrazivých hĺbinách sa vždy dalo nájsť niečo veselé. Jedine jeho zábava, ktorá spočívala v pokusoch skombinovať rôzne ingrediencie a druhy omamných látok, ho dokázala zaujať natoľko, že zabúdal na svoje smädné žily. Peniaze získané z predaja ešte neotestovaných, ale účinných látok mu pomáhali prežiť. A pokračovať v experimentoch. Zatiaľ sa nik nesťažoval na kvalitu jeho preparátov. Pravda, až na jedného ho. Žiaľ, ten skončil pod zemou. Nik sa nedozvie, čo spôsobilo jeho kolaps. Či obsah dávky, či jeho pažravosť. Preto Rado radšej neriskoval a stopol výrobu sporného opiátu. Na sebe zásadne nové vzorky netestoval, iba ich vrelo odporúčal. To bola jedna z veľkých výhod dodávateľa. Okrem peňazí získaných z predaja, mohol navyše pozorovať dobrovoľné a nič netušiace subjekty svojho výskumu. Zakaždým sa tešil z pozitívnych nálad svojich *pokusných králikov*, a to ho hnalo vpred, za vidinou drogy, ktorá by pretvorila dejiny. Svoju *zlatú zmes* vymýšľal, testoval a neúnavne vylepšoval. Všetky pokusy, zmeny a ingrediencie si pocktivo a do detailov zapisoval. Stačilo by nadvihnúť prešliapa-

ný koberec a *bestseller mladého chemika* by žmurkol na svet.

Doplazil sa k magickému boxu a otvoril dvierka. Privítal ho chlad a poličky plné ampuliek, zaváraninových pohárov a plastových vrecúšok, doplnené fľašou čistého liehu. Pustil sa posediačky prehrabávať medzi známymi, ale aj zabudnutými látkami. Nič. Pozrel sa cez vytrhnuté dvere do kuchyne a zamračil sa.

„Ty, hajzel!“ zanadával, až mu telo stiahol silný krč. Opäť z neho vyvrel lepkaý pot a jeho prázdny žalúdok túžil po vyprázdnení. Dlhé minúty sa v bolestiach zvíjal na zemi, kým ho na chvíľu nespasili mdloby.

Na jeho oči záutočilo matné denné svetlo, ktoré sa k nemu predieralo deravou roletou. Roztvoril zalepené mihalnice a odtiahol sa do tieňa.

Možno konečne prestalo snežiť a príde teplá jar, pomyslel si.

Lenže bolesť a chlad jeho hrejivú predstavu razom roztrieštili. Okolo neho sa roztahovala kaluž čohosi... Bol celý mokrý. Určite sa zasa doštal. Lenže také množstvo by zo seba nedostal ani keby chľastal pivo po celú noc. Poobzeral sa a pochopil. Lenivo natiahol ruku, aby sa nemusel postaviť a zúrivo zabuchol vytečenú chladničku, až v jej útrobach zarinčalo. Na okamih skamenel. Čakal trieštivý zvuk. *Nič, chvála Pánu!*

S námahou sa s nestálymi myšlienkami vrátil do prítomnosti. Musí prehľadať Peťa. Možno uňho objaví niečo zabudnuté.

Lahol si na brucho a vyrazil k tomu, pred čím ešte pred chvíľou utekal. Plazenie ho unavovalo. Dlhو sa prekonával, kým vstúpil do zóny zaschnutej krvi.

Zo začiatku iba jedným prstom štučal mŕtveho do miest, kde by sa mohol nachádzať magický prášok. Prst sa mu zanáral do rozsekaných vecí a kízal sa vreckami do otvorených rán.

Nič!

„Kurva, to je humus, blé!“ zachrapčal a pritiahol sa bližšie k Peťovi. Balansoval nad mŕtvou s dvoma prstami v tvare pinzety. Chytil okraje vreciek, skúmal ich vnútro. Druhou

rukou prehľadával ich obsah. Znova nič.

„Ty sviňa podvratáčka! Ty hajzel skurvený!“ v záplave nadávok búšil do bezbranného tela. Mŕtvoľa odolávala jeho detjským úderom, bránila sa iba mľaskavými zvukmi z otvorených rán.

Vysilený, s krvavými prstami, odplazil sa späť k chladničke. Niečo si musí nájsť! Potreboval obohatiť svoju krv o štipku budiča. Z mriežkovaných poličiek vytiahol pár skúmaviek a skúšal ich obsahy po pamäti zmiešavať. Všetko mohlo byť dokonalé. Až na tú jedinú chýbajúcu dôležitú prímes. Biely prášok, ktorým kedysi pohŕdal a mrhal ním, mu teraz chýbal ako rybe voda. Napokon dlho neváhal. Vybral z chladničky svoje nové ešte neotestované prísady. Nastal čas znova zaexperimentovať. Uchechtol sa a od oka nalial do skúmavky pár kvapiek. Abšták ním lomcoval, prepadávali ho návaly zimy a horúčosti. Videnie sa mu úplne zakalilo. Ani netušil, čo mieša. Len aby mu to čo najskôr kolovalo v žilách! Preto ani nesledoval, koľko kvapiek a z čoho dal. Veď napokon, čo nezabíja, to môže liečiť!

„Tak nech to stojí zato!“ blažene mľaskol. Na chladničke mal vždy poruke malý plynový horák. Teraz si ho položil medzi nohy a zapálil. Sledoval, ako tekutina v skúmavke začína po okrajoch vriieť.

Vypol plyn, nechal zmes v držiaku vychladnúť. Potom preň pchal cez malý otvor kúsok vaty a do obľúbenej striekačky si natiahol polovicu prefiltrovaného obsahu. Hrubou gumou si sťahoval biceps ľavej ruky, kým mu nenavreli žily. Párkrát ťukol do striekačky. Sledoval, ako lenivé bublinky stúpajú po jej stene k ostrému hrotu. Každá z nich znamenala v žile smrť a v myslí život. *Aké poetické, avšak smrtiace!*

Vystrekol trocha obsahu s bublinkami a hľadal si na predlaktí nepoškvrnené miesto, navretý vodič krviniek. Víťazoslávne zdvihol striekačku nad hlavu a pozrel sa do kuchyne.

„Tak na teba, ty bastard!“ pozdravil kamarátovo telo a vpustil do seba práve objavený elixír *večného života*.

PEZINOK - ČASŤ STARÝ DVOR

15.01.2020

„Dobré ráno!“ pošepkala Petra a vtisla mu pery na líce. Blond vlasy jej spadli cez čelo a prekryli tie hnedé. Akoby zamrznutú hlinu pochovali biele vločky.

„Veď ešte len svitá, Kráska,“ Dávid si unavene povzdychol a snažil sa, aby to nevyzeralo namrzene. Vlasy jej odhrnul dozadu a opätoval jej bozk.

„No, veď práve preto! Nie je to romantické?! Vločky, zohriata posteľ, dovolenka?!“ zvalila sa vedľa neho na chrbát a vystrela pred seba ruku. Prezerala si lesklý krúžok na prste a slastne sa usmievala. „Nemôžem uveriť, že sme skutočne svoji. Bol to taký môj tajný sen. Nechcela som ťa do ničoho nútiť. Mužské plemeno večne túži po slobode a voľnosti. Ale ty si napokon aj tak spravil prvý krok. Preto ťa ľúbim ešte viac,“ pomaly sa zamrvila pod plachtou.

„Aj ja teba,“ vyšiel jej v ústrety.

Možno ten prsteň, možno sľub *áno* predsa niečo znamenali. Odkedy spečatili svoj vzťah na papieri a oficiálne sa z nich stali spoločníci v živote a v smrti, viac premýšľali o budúcnosti. Niežeby predtým nič na obzore svojich dní nevideli a nehľadali. Užívali si život a kráčali inými, nenútenými cestami. Zrazu však prišlo na pretras rodičovstvo, dátumy sa sypali ako z kalendára. Plánovanie dovolení, šetrenie na spoločnom účte, splňanie dôležitých vecí sa stalo prioritou. Pomaličky zhasínali svetlá nad nočnými zábavami a pitkami s partiou. Odrazu nechceli nič zanedbať či ponechať na náhodu.

„Vždy som po TOM taká smädná. Donesiem aj tebe?“ vzdychla si po milovaní a nahá odcupkala do kuchyne.

Buchla chladnička a po chvíli sa Petra objavila medzi dverami s dvomi malými fľaškami v rukách. Oroseným sklom si prechádzala po plochom brušku, končila na stvrdnutých bradavkách. Pár vyzrážaných kvapiek sa odlepilo od skla a razilo si cestu jej jemnými chlpkami k stredu *Zeme*. Tam krúžila bielymi vrchnákmi na fľašiach, na tvári sa jej objavil známy výraz. Znova si vyzývavo prešla po spotenom trupe až k tenkému pásiku pod pupkom. Pozrela sa na Dávida a zastavila fľašku na krátkych chlpkoch.

„Áno, som veľmi, veľmi smädný!“ s úsmevom si odhrnul plachtu.

V ten deň sa poriadne ani nepohli z postele. Izbu zaplňali vzdychy ich spotených tiel a slová vyznania. Vášnivé milovanie striedali spánkom v objatí. Až pred súmrakom, po osviežujúcej sprche, vyšli na krytý vyhrievaný balkón k prvému jedlu toho chladného dňa.

Dve zasnežené brieždenia prešli od ich svadobného požehnanania na úrade, využívali každú sekundu. Medzi misami plnými zeleniny, ovocia a plátkov šunky so syrom sa mihali ich nenápadné dotyky, ich pažravé pohľady zasa neprestajne hltali krivky zahalené pod županom.

„Neviem, koľkokrát ti to ešte poviem, ale ľúbim ťa!“ hanblivo sa mu pozrela do očí ako zasnená školáčka staršiemu spolužiakovi.

„To počujem prvýkrát v živote! Ale môžeš to opakovať, aby som si to zapamätal,“ vtisol jej kúsok ananásu medzi pery a rukou sa nenápadne pokúšal zakrádať jej telom.

„Budem sa opakovať ako gramofón, kým ma nestíšiš, alebo nevypneš.“

„Čo ak ťa vypnem, a viac nezapnem?“ povedal uštipačne.

„No, len to skús! Pocítiš muky pekelné!“ zdvihla ruky a prstami namierenými k nemu naznačovala zaklínanie. „Abrakadabra, už žiadna zvada!“ začarovala. Obaja sa zasmiali.

„Nie, nie! Znova ti prisahám svoju oddanosť, ty moja čarodejnica!“ spojil dlane k pokornej modlitbe.

Chvíľu sa ešte smiali, kým Petra zvažnela. Nahodila nacvičený smutný kukuč, aby si vopred vydobyla aspoň polovicu výhry. Vedela, ako ju docieľiť. Vždy naplno využívala svoje ženské zbrane.

„Môžem sa ťa niečo spýtať, Dávid?“

„Hm?“

„Viem, že svadobnú cestu máme dohodnutú až na leto, ale nemohli by sme si spraviť takú malú už teraz? Len ty a ja, medzi kamennými stenami v horách. V krbe praskot dreva a vonku iba zvieratá a tmavá zeleň. Celý týždeň nevylezieme z postele a budeme sa tváriť, že sme na pustom ostrove. Žiaden telefón, rádio, televízor, nikomu neotvoríme, lebo budeme niekde mimo času a priestoru. Pôjdeme nakúpiť zásoby na tú našu plavbu a zahodíme kľúče do záchoda. Prosím!“

„Myslíš, že keď na mňa budeš blikať tými svojimi modrými očkami, tak ma prehovoríš?“

„Nechcem ťa prehovárať. Je to iba moje pranie a návrh. A keď ide o kukadlá, ty ich máš tiež modré!“ dodala víťazoslávne, akoby práve odhalila záhadu jazera Loch Ness.

„Paráda, tak aspoň niečo máme spoločné! Ale vážne, je to sedemnást kilometrov v závejoch a nevieme či budú odhrabane cesty. Čo ak niekde zapadneme, zmrzneme a zjedia nás medvede? Tak fajn, trochu prehánam. Ja len... vieš, že zajtra si musíme cviknúť. Aj ty, aj ja,“ skúsil poslednú chabú obranu, no dopredu odhadoval jej neúspech. Nemýlil sa.

„Zavoláme do práce, vezmeme si ešte štyri dni dovolenky a ostane nám ku dobru aj ďalší víkend. Prosím, prosím!“ pre zmenu spojila dlane a ešte viac námahy vložila do svojho prosebného pohľadu.

„Ja neviem. Teraz je obdobie, keď...“ nestačil dopovedať.

„Teraz je obdobie medzi sezónami, takže sa nič veľké nekoná. Prácu môžeme pokojne odložiť na druhú, nie, na tretiu koľaj! Tak sa prestaň vykrúcať a povedz mi na rovinu, či to chceš, alebo nie!“ vedela, že má vyhraté. No malé obvinenie na záver nezaškodilo.

„Veď vieš, že to chcem. Iba netuším, či...“

Znova mu skočila do reči s radostným zvýsknutím: „Supé-ér! Nechaj to na mňa! Všetko zariadim. Zavolám našim šéfom. Určite to pochopia. A ak nie, ich chyba! Si moja láska, zlato,“ zašvitorila a rozbehla sa s voľne vlajúcim županom do obývačky.

Dávid medzi hltmi neskorých raňajok podávaných k večeri počúval jej vzdialený hlas. S niekým štebotala cez telefón. O chvíľu nato sa veselo pozdravila, odložila mobil na stôl a objavila sa medzi dverami s rukami zvierajúcimi okraje županu.

„Všetko je vybavené! Máme voľno a naša *plavba na pustý ostrov* sa môže rozbehnúť! Ale ešte pred zásobovaním lode by som odporúčala malý dezert k večeri,“ ponúkla sa mu a rukami si odhrnula okraje látky. Župan jej sklzol po hladkej koži na zem, takže *večerné raňajky* ostali zabudnuté.

Na zoznam s ich dokonale naplánovanou budúcnosťou pribudol nový riadok s mapou Karpát. Chalupa, na ktorú vykrazili, patrila Petrinej rodine od nepamäti. Samota v horách, vzdialená tri kilometre od lyžiarskeho strediska, bola vynikajúcim útočiskom odtrhnutým od civilizácie. Asi sto metrov od nej stáli tri ďalšie obydlia. Boli prázdne, lebo sneh odradil aj tých najhúževnatejších turistov. Inak na kilometre ďaleko jedinými susedmi ostávali zmiešané lesy a zver rôzneho druhu, ktorá sa bežne vyskytovala v celej strednej Európe. Jedinou nevýhodou, teda, ak sa to dalo nevýhodou nazvať, bola nedostupnosť te-

levízneho signálu a telefónneho operátora, ktorému prispievali na účet. Jedine satelitu by sa tam podarilo preťačiť svoje vlny, no na tie aj tak nebol nikto zvedavý. S elektrinou nebol problém, pokiaľ sa v bandaskách našlo dostatočné množstvo paliva pre agregát. Ostatné si vzala na starosť matka príroda.

Cesta na chalupu získavala raz za dva roky kamenný obrys na spevnenie. Lenže v tomto ročnom období bol aj ten nepodstatný. Vrstva snehu na vozovke siahala kúsok pod kolená. Po krajniciach ako majáky vytŕčali dlhé palice zvýraznené červenou farbou. Určovali smer, ktorý sľuboval aké-také bezpečie. Všade mimo cestu sa bieloba dvíhala vyše metra. Aj keď sneh nepretržite padal, vďaka bezvetriiu sa netvorili záveje. Cestári do tých končín zabľúdili len výnimočne a o zjazdnosť sa veľmi nestarali.

Za pomoci reťazí a zvýšeného podvozku Hondy sa po štvorhodinovej rely vyštverali k jazierku. Párkrát mal náhon na všetky štyri kolesá čo robiť, ale napokon dorazili do cieľa. Ubehla ďalšia hodina, kým sa prebrodili k dverám. V správach hlásili, že zima sa udrží ešte dlho a neprestajný prívál vločiek tie slová iba potvrdzoval.

V krbe zapraskal oheň a komínom sa vyvalil prvý dymový signál. Hora nákupných tašiek zatarasila kuchyňu, z kôlne sa ozval monotónny klepot dynama. Žiarovky párkrát bojzhlivo zažmurkali, kým zatlačili všetky tiene do rohov. Vonkajší tepe lomer hlásil trinásť stupňov pod nulou, vnútorný mu nechcel ostať nič dlhý, vytiahol sa k mínus dvom. Len v drobnej pivničke sa udržovala *horúca* nulka.

Vybalovanie z koláča času odhryzlo ďalší kus. Chladnička ostávala prázdna, v malej kletke pri vchode, chrániacej obsah pred hladnými krkami zvierat, sa potraviny mrazili na prírodný pohon.

„Nezdá sa ti, že máme priveľa jedla? V špajze zostali i nejaké zásoby po vašich. Mala si hneď povedať, že zostávame do jari,“ podpichol ju Dávid pri vkladaní porciovaného kuraťa do kovo-

vej voliéry.

„Radšej viac než málo. Pre istotu. Čo ty vieš, možno nás tu zasype a vážne ostaneme v chyži zahrabaní do jari. Nepáčilo by sa ti to?“ nahodila úsmev s príchutou zvädzania.

„Nevzal som si bežky a mám tu len jednu knihu, takže by ma čoskoro premohla strašná nuda,“ nadhodil provokačne.

„A ja ti nestačím, ty jeden?!“ guľa mu ošuchla rameno a rozprskla sa na jeho tvári. Sneh ho zaštipal ako horúci olej.

„Máš pravdu. Môžeme vytiahnuť igelitové vrecia a trochu sa posánkovať,“ pokračoval v hre.

Priletela ďalšia guľa. A vypukla snehová vojna.

PEZINOK - SÍDLISKO JUH

14.01.2020

Zvonček nad dverami neprestával vyzvárať a vo vytrvalom hluku mu pomáhalo i búchanie. Keby mali dvere pamäť, určite by si bleskovo vybavili podobné násilie pred štyroch dní. Popraskaná a polepená lepenka s olúpanou farbou sa otriasala v plechovej zárubni a pomaly strácala svoju krehkú odolnosť.

„Otvor! Vravím ti, otvor, je to posledné varovanie! Viem, že si tam. Hra skončila, tak otvor! Dávam ti desať sekúnd, inak zavolám polišov! Si mi dlžný za dva mesiace! Počuješ, ty hajzel?!“ nahnevané slová Miroslava, domovníka starej ošarpanej ubytovne, sa niesli za sprievodu trieskania a zvonenia po chodbách k zvedavým nájomníkom, do uší každej domácnosti. Nikto nič nenamietal, hoci hluk rušil ich nočný pokoj. Všetci čakali zavretí vo vlastných kobkách, tajne dúfali, že im sa to nestane. Zlá doba poznačila každého Kainovým znamením hriechu

a chudoby, nedávala im šancu na zmenu k lepšiemu. Prežívali z mesiaca na mesiac. Báli sa, že ich raz zobudí podobný buchot.

Rev a trieskanie stíchli. Domovník si priložil ucho na lepenkové dvere. V temnote na druhej strane ostávalo ticho. Skúsil kľučku, nič. Netušil, čo si má myslieť. Zopár dní bezvýsledne striehol na Rada ako pavúk na muchu. Odprisahal by, že pred týždňom ho videl liezť dnu, lenže podozrivý nájomník cestu von neabsolvoval. Mal dokonca návštevu. Pochybného kamaráa ta od fachu bielych práškov. Ten tiež viac nevyliezol z toho zažvšiveného brlohu. Miroslav s ľahostajnosťou prijímal všetky pofidérne živly, len nech mu v pokladnici nevyschne. Radostí mu zo života ubudlo na minimum. Ostali len kotúľavé peniažky. Ženy si od neho radšej držali odstup a aj tých pár, čo prišlo na telefón, sa rýchlo poponáhľalo dokončiť si prácu, zhrabnúť prachy a vypadnúť. Športu sa vyhýbal ako bacil acylpyrínu. Aj lopta na obrazovke mu privolávala epileptické záchvaty. Ale šuchot cenných papierikov a štrngot mincí zakaždým vykresali úsmev na jeho stuhnutej tvári.

Chcel svoje peniaze, a to hneď! Bolo mu jedno, ktorý z nich zaplatí. Zvreskol a znova začal kopať do dverí. Buď sú tam obaja, a to veľmi potichu už dlhý čas, alebo mu unikli pomedzi prsty. To by ľutoval najviac. Nebolo nič krajšie, než sa vyšantiť na slabých protivníkoch. Pár zaúch a kopancov by ešte rozprúdilo krv v jeho skôrnatých žilách. Zakaždým sa potešil, keď mohol niekoho *právom* zmlátiť a dostať za to navyše zaplatené. Vyberať nájomné nebola žiadna zábava, no mávalo to aj svoje pestré stránky. Dnes tá pestrosť trochu pobledla. Bol našťavný na celý vesmír, že ho dobehli takí sfetovaní bastardi. Kašľal zvysoka na ich závislosť, hlavne, že platili načas. Lenže jeho pohár trpezlivosti pretiekol. Na čiernej listine sa objavilo hrubým písmom vyryté čerstvé meno.

Práve hodlal odtiahnuť s dlhým nosom, keď v tichom byte predsa čosi šuchlo. Zasa sa prilepil na dvere v snahe zachytiť čokoľvek, čo by potvrdzovalo, že sa nemýli a vtáčkovia sú

v kletke. Ticho vyplňalo priestor zvnútra. Potom prišiel zlom. K sérii šuchotov sa pridali zvuky dávenia a hrdelného vykašľovania. Domovník Miroslav sa s radosťou nabudil, s novou chuťou spustil zvonenie a trieskanie.

„Otvor, ty feťák zasraný! Viem, že si tam! Neujdeš mi, dostanem ťa!“ so zamračenou tvárou, ale s radosťou v duši, vrieskal na odlepujúcu sa pásku. „Máš poslednú šancu, kým nevykopnem dvere a nezbalia ťa fízli! Teším sa, ako si budeš zohrievať miestečko v škatuli pod mostom, ty hajzel! Otvor!“

Šuchot zosilnel, pribudlo k nemu rozbíjanie a lámanie. Vchod napriek tomu ostával uzavretý za lepenkou, poslednou hrádzou pred spustením genocídy. Mala pár centimetrov a ledva držala v pántoch.

„Takže ty neatvoríš?!“ zašomral spokojne a vytiahol z vrecka starý telefón. Troma číslicami privolal vyzváňací tón.

„Haló, polícia? Mám tu problém s porušovaním, ehm, nočného pokoja,“ trochu zaklamal operátorke, no nenapadlo mu nič originálnejšie, aby sa prepracoval do bytu šesťdesiatšesť. Tými slovami privolal záhubu ľudstva, ani o tom netušil. Niesli sa na vlnách signálu cez mikrofón a anténu. Po dvojminútovom rozhovore strčil veľký mobil do vrecka na bunde a opretý o dvere spokojne vyčkával na posily. Prečo nie? Bol predsa daňovým poplatníkom, využíval svoje práva za zarobené peniaze.

Spokojne kýval hlavou pri každom šramote za dverami. Banoval iba tých pár kopancov do feťákov, o ktoré sa pripravil. Uľavilo by sa mu.

Do dverí z druhej strany čosi tvrdo narazilo. Preľaknutý Miroslav odskočil a pripravoval sa na bojový výpad. Žeby *som si predsa len udrel?* pomyslel si radostne. V zámku zaštrngali kľúče, lenže zárubňa ostávala zapečatená.

„No, tak vylez, ty skurvený zbabelec!“ dychtivo vyzýval schovaného nájomcu.

Jedinou odpoveďou mu bolo škriabanie a neľudské zvuky,

akoby sa niekto dusil. Hnilobný smrad, ktorý dovtedy krúžil okolo svojho majiteľa, presiakol na chodbu a do cudzích nosných dierok. Miroslav odstúpil od dverí, chuť na pästný súboj ho náhle prešla. Trochu ho naplo. Zdesene sledoval kľučku, kmitala hore-dolu. Čakal, čo odhalí byt šesťdesiatšesť. Cítil, ako sa pod vrstvou oblečenia napriek chladu potí. Prenikla ním silná predtucha vlastného nepekného osudu. Zvieracie chrčahy a škriabanie z bytu ho zahnali späť k schodisku. Mienil sa vzdať úlohy vyberača. Keď cinkol výťah. Do chodby na šiestom poschodí vkročili dvaja zasnežení policajti. Na tvári im stuhol zmrznutý úsmev, z hlasu vyšľahlo opovrhnutie.

„Tak, čo to tu máte?!“ spýtal sa mladší z nich, s fúzikmi vtáčieho páperia pod nosom.

PEZINOK - VÝPADOVKA NA BRATISLAVU 14.01.2020

„Nemôžem uveriť, že dokážeš do seba vkuse tlačiť tie chlebičky. Ver mi, o pár rokov budeš tučný ako tvoja babka,“ žartoval Rétor, policajt v službe.

„Moju babku nechaj pekne na pokoji. Vôbec ju nepoznáš. A keď je reč o výživnom stravovaní, to ty vyzeráš ako moja babka. Žerieš len ryžu a červené mäso,“ odvrátil jeho úder kolega Petraj.

„Nerozoznal by si svaly od tuku, ani keby ti tie tuky namazali na chlieb,“ rezignovane zakrútil hlavou Rétor a buchol oboma rukami do volantú, až to zavrzgalo. „Vieš čo? Kašli na to! Len nezabudni, že ani tých desať káv, čo vypiješ, z teba nespraví superpolicajta. Skapeš na posratú zástavu srdca niekde na ulici.“

„Prečo do mňa stále rýpeš? Prečo ma, kurva, nenecháš na pokoji?!“ zahundral Petraj cez odrobinky, ktoré mu spolu so sli-
namí prskali z úst na palubnú dosku. Zúrivo si rozbaľoval ďalší
plát bravčového, obloženého tukom nasiaknutou žemľou. Za-
šušťal celofán, Petraj sa s grimasou pravého gurmána teatrálné
zahryzol do dobroty.

„No, to parťáci občas robia, vieš? Kryjú si chrbát. Presne
o to sa pokúšam,“ Rétor ignoroval kolegov odmietavý prístup
a pokračoval. „Nechcem niekde skapať v kaluži blata, lebo
ty nebudeš vládať dobehnuť a zdvihnúť zbraň. Prinajlepšom
zdochneš zadýchaný na infarkt, skôr než si mňa nájde gulka.
Buď fit a môžeme *žiť večne*. Niektoré pravidlá si musíš zapamä-
tať, na niečo prídeš sám. Len žiadne hrdinstvá,“ spustil malú
kázeň. Ale hneď pri prvej vete ho to omrzelo. Vždy všetko dok
padne rovnako. Každý nováčik si časom vytvorí vlastné pravid-
lá a skôr či neskôr zatúži postúpiť o priečku vyššie, do teplej
kancelárie. Vedel, že im to nemôže zazlievať, veď išlo o peniaze
a hlavne o bezpečie. *Dnešné časy sú naprd*. On si občas pripadal
ako stroskotanec na pustom ostrove.

Presne si pamätal na svojho vlastného *uvádzača* do tajov
zákonodarných praktík. Policajti neraz prekrúcali paragrafy,
aby vládli nad zločinom. Bola to dobrá škola a niečo z nej chcel
posunúť ďalej. Roky do dôchodku si pomaličky odkrúcal, hoci
v tridsiatich troch sa s hodnosťou nadpráporčíka nedalo hovop
riť o dovŕšení životného cieľa. Nedokázal si predstaviť, že by
strávil zvyšok života v civile ako rybár alebo povalač na plný
úväzok. Tajne túžil po kariére súkromného očka. Mal dobre
rozhodenú sieť konexií a kópie užitočných dokumentov plnili
jeho súkromný archív. Až príde správny čas, bude pripravený.

Prezeral si Petraja, zatiaľ len strážmajstra Petraja, a hľadal
aspoň kúsok z toho strateného entuziazmu, ktorým bol v jeho
veku nasiaknutý. Nič. Iba schovávačka za zelenou oponou a od-
znakom. Petraj, žiaľ, nemal ten správny prístup a zmysel pre
povinnosť. Rétor nemienil kvôli dajakému postpubertálnemu

zelenáčovi prísť predčasne na invalidiák, a to by mohol byť ten lepší prípad. Stačilo pár rokov v zóne pouličného zločinu a svet sa pohol svinským krokom vpred. Alebo vzad? *Je to všetko na nič*, pomyslel si a úkosom zazrel na kolegu rozvaleného na vedľajšom sedadle. Už teraz mal o dobrých päť kíľ nad váhovým priemerom. Zaujímal ho hlavne žrádlo a vypaľovák *dídže-jov*, ako ich sám nazýval. Namiesto klávesov klavíra používal klávesnicu počítača. Virtuálne hry tvorili jeho skutočný svet, lebo všetko dookola bola pre neho pokrivená realita. To najp hlavnejšie však boli: „Babenky, ó, babenky!“

Rétor si vôbec nepripadal ako *vykopávka*, ako ho jeho spoločník rád nazýval. Lenže na niektoré veci bol vážne pristarý. *Až na tie babenky*. Tých by sa nerád vzdal. *Ale práca je práca*. Súčasná doba, a hlavne, toto mesto boli celé zasrané od kriminálnych hajzlov a sexuálnych delikventov. Petraj bol jeho tretím partákom. Smutne si musel priznať, že aj najnekvalitnejším prírastkom do zboru PMJ, akého mohli draftovať. Rétorovou najväčšou nočnou morou bolo, že sa jeho pôžitkárskeho kolega nikdy nevzdá svojho fleku a bude mu otravovať život až do vytúženého dôchodku. Alebo aspoň do tej chvíle, kým... Radšej ani nepomyslieť. Tá možnosť ostávala otvorená.

Vysielačka zapraskala, po krátkej odmlke sa ozval hlas operátorky. V aute zhustlo ovzdušie a nastalo ticho. Motor naďalej monotónne priadol, stierače odhrňali čerstvý nános snehu. V bezvetří sa okolo auta pristaveného na krajnici hlavnej cesty vznášal modrý duch z výfuku, snažil sa zahaliť kapotu do smradľavého astrálneho povlaku.

„Tu... Pezinok mesto, sídlisko Juh. Máme hlásenú opakovanú sťažnosť na porušovanie nočného pokoja. Je to tretie hlásenie z toho čísla. Presná adresa: Bystrická ulica číslo dvadsaťštyri, sedemposchodová bytovka, šieste poschodie. Volal domovník Miroslav Čermák. Je niekto v blízkosti a môže to ísť preveriť?“ znudený hlas operátorky sa prevliekol mriežkou vysielačky. PMJ-éčka, ako každý skracoval zdĺhavý názov Pohotovostnej

motorizovanej jednotky, mala pod palcom celé mesto a blízke okolie. Policajné autá, každé s dvoma pasažiermi, mali za úlohu ako dravce krúžiť dokola a striehnúť na korisť. Niektoré prípady im akoby samé padali z neba. Riešili ich bez rozkazov, priamo na mieste. Iné prichádzali na výzvy operátoriek.

„Opozváž sa to zdvihnúť!“ varoval Rétor spolujazdca, vyvaloval pritom oči smerom k blikajúcej dióde na prístroji. „O hodinu máme padla. Nechce sa mi vypisovať debilné papiere kvôli dajakému ožratému zabednencovi, čo si lieči komplexy na žene. Je nedeľa, takže to prenecháme druhým,“ dokončil a otočil sa k nočnej premávke za oknom. Spomínal si na časy, keď sa autá na sídliskách dali spočítať na prstoch dvoch rúk. Hlavné prúdy v ranných hodinách zivali prázdnotou. Parkoviská, ktoré kedysi slúžili hlavne na pouličný futbal a skákanie gummy, zrazu praskali v obrubníkoch, ako sa násilne zväčšovali. Dnes? Havárie, čelné zrážky, prejdení chodci na klamnom bezpečí zebrovaného prechodu a piráti v nadupaných kárach. Aj nekončiaca ranná špička hravo zvládala každému ukradnúť pár hodín zo života či vyvolať nejedno nervové zrútenie. Nechápal, prečo sa stále vracia v čase, prečo spomína. Neznášal sentiment. Oslaboval ho.

Červená diódka na vysielacke preskočila na zelenú, spojenie bolo nadviazané.

„Tu hliadka zelená deväť. Sme na ceste,“ zaznelo a mladý muž vrazil vysielacku späť do vidlice, aby si tým dokázal, akého hrdinstva sa práve dopustil. Nebude predsa večne počúvať niekoho rozkazy! Má vlastný rozum a skúsenosti, hoci chabé.

Rétor si rezignovane vzdychol a vzdal sa výhľadu z okna. Bez toho, aby počin kolegu nejako komentoval, alebo mu aspoň pohľadom dal na vedomie svoj názor, zaradil rýchlosť a vyrazil. Aj on bol voľakedy taký húževnatý. Nebojácny. Alebo iba naúmyslený?

Ale to bolo dávno, kurva! Zasa ten návrat v čase, pomyslel si a usmial sa.

Auto sa šmýkalo na zimných pneumatikách, s ťažkosťami udržiavalo smer na kašovitom povrchu. Húkačka odpočívala v plastovom plášti, ručička na tachometri ledva preliezla cez štyridsiatku, nebolo sa kam ponáhľať, viac nie. Vločky narážali do predných reflektorov, odkiaľ sa roztočené kĺzali do strán.

Trvalo dobrú štvrthodinu, kým policajti prišli do cieľa. Ak bola iná hliadka bližšie, a Rétor by stavil dvacku, že bola, iba čakala na iniciatívneho snaživca.

Zacúval medzi dve autá značky *vrak*, jedno dokonca bez evidenčného čísla, a vypol motor. Celá cesta sa niesla v duchu bobríka mlčanlivosti. Rétor nemienil byť tým, kto ticho poruší. On ten skautský odznak za mlčanie dostane!

Obaja si vzali povinný výstroj, obušok, putá, baterku a ďalšie veci. Jedine služobné pištole nikdy neodkladali na zadné sedade lo. Predpisovo si nasadili zimné čiapky a vyrazili.

Okolité prostredie pôsobilo až nehybne bielo, ako v rozprávke. Na ramená a čiapky im padli prvé vločky, ktoré sa rýchlo toy pili. Pod nohami im zavrzgal sneh, kde-tu pukol ľad skrytý pod udupanou vrstvou. Mráz si na nich vyhľadával odkryté miesta, aby mohol hrýzť ostrými zúbkami. Ruky im vkĺzli do vreciek, tváre si stiahli pod zdvihnuté goliere.

Vonkajšie vchodové svetlo bolo zhasnuté alebo rozbité, v tme sa to nedalo presne určiť. Ani jedného to neprekvapilo. Väčšina okien na ubytovni žltó blikala frekvenciou mihania sa filmových obrázkov. Stáli pred sedemposchodovou budovou. Zakláňali hlavy, aby dovideli na strechu ovešanú cencúľmi. Žiaden hluk ani násilie neprenikalo cez pootvorené vchodové dvere von. Bola to jasná strata času. Prinesie len zbytočné ničenie lesov kvôli šiestim kópiám správy o policajnom zásahu.

Petraj prstom ukázal na číslo domu, potom ťarbavo vybehol na prvé medziposchodie za dobrodružstvom. *Raz sa ich určite nabaží*, pomyslel si starší kolega a obzrel sa po pokojne driemajúcich bytovkách.

Sídlisko Juh nebolo priamo geto, ale ani studnica lepšej strednej vrstvy. Bytovka stála vedľa bytovky, zúbožené pahýle stromov boli ovešané odpadkami z blízkych kontajnerov. Popy raskané omietky skrášľovali grafity, tam si deti s cigaretami medzi prstami zakladali svoje prvé, ešte nevinné gangy.

Motor výťahu skrúšene zarachotil, dakde z výšin spúšťal kabínu. Na jeho drevenom obložení boli vyryté jemné vyznania lásky, prekryté vrstvami nadávok a posmeškov. Ani sak motný interiér nepôsobil zašlo. Dokonca aj diódy označujúce poschodia a výstražné gombíky svietili.

„Na ktoré?“ Petraj konečne prerušil ticho.

Rétor sa pousmial nad očakávaným ziskom bobríka mlčanlivosti.

„Skús pätku. Nie, šestku!“

Výťah sa hladko rozbehol po napnutých lanách. Na každom poschodí presvitalo okienkom dverí matné svetlo. Na štvrtom policajtov trochu zhuplo, až sa roztopené kvapky odlepili od ich nepremokavých kabátov.

Petraj rázne zatlačil do dverí. Možno pocit viny, možno iba ďalší nával falošnej sebadôvery ho hnali vpred.

„Tak, čo tu máme?!“ spýtal sa mladší z policajtov domovníka. Výťah za ním hlasno zacvakol a rozbehol sa nazad dole. Policajt vystrašeno nadskočil, no hned' sa ovládol. Pokúšal sa nahodiť prísny výraz, čo mu veľmi nevyšlo. Nedostatok skúseností nezvládol zamaskovať za zamračené čelo a hrubý hlas. Napriek tomu prevzal iniciatívu. „Vy ste Miroslav Čer-